

สารนิพนธ์เรื่อง	ปัญหากฎหมายและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการปลดลูกหนี้ที่เป็นบุคคลธรรมดาออกจากการล้มละลาย
คำสำคัญ	การปลดจากล้มละลาย/ลูกหนี้/บุคคลธรรมดา
นักศึกษา	สิริพร ไตรรัตน์ธนวงศ์
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์	ดร.รุ่งแสง กฤตยพงษ์
หลักสูตร	นิติศาสตรมหาบัณฑิต กลุ่มวิชากฎหมายธุรกิจ
คณะ	นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
พ.ศ.	2559

บทคัดย่อ

สารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นการศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการปลดลูกหนี้ที่เป็นบุคคลธรรมดาออกจากการล้มละลาย จากการศึกษาพบว่า มาตรา 71 แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 บัญญัติไว้เพียงให้ศาลพิจารณาหากลูกหนี้ได้แบ่งทรัพย์สินชำระให้แก่เจ้าหนี้ที่ได้ขอรับชำระหนี้ไว้แล้วไม่น้อยกว่าร้อยละห้าสิบ และลูกหนี้นั้นต้องไม่เป็นบุคคลล้มละลายโดยทุจริตเท่านั้น ก็จะสั่งปลดจากการล้มละลาย ผู้เขียนเห็นว่าโดยพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช 2483 ไม่ได้เปิดโอกาสให้พิจารณาถึงเงื่อนไขประการอื่นของลูกหนี้ จึงอาจเกิดความไม่เป็นธรรมขึ้นในกฎหมาย แต่จากการสัมภาษณ์ความเห็นของผู้ใช้กฎหมายทำให้ผู้เขียนเห็นมุมมองของผู้ใช้กฎหมาย และยอมรับตามที่ผู้ใช้กฎหมายเสนอมาว่า การจะมาขอใช้ช่องทางตามมาตรา 71 พบน้อยมาก หรือในปัจจุบันยังไม่เคยพบปัญหาดังกล่าว เพราะการขอปลดจากล้มละลายเป็นเรื่องปลายเหตุ

นอกจากนี้ กรณียังมีปัญหาเกี่ยวกับการอุทธรณ์คำสั่งปลดจากล้มละลาย จากข้อสันนิษฐานที่ตั้งไว้ว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช 2483 ไม่ได้มีการบัญญัติในเรื่องการอุทธรณ์คำสั่งศาลของการขอปลดจากการล้มละลาย แต่หากพิจารณาพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. 2542 มาตรา 25 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2558 ผู้เขียนเห็นว่า มีขั้นตอนที่ยุ่งยาก ใช้เวลานานเกินไป และยังไม่ครอบคลุมยังไม่เหมาะที่จะนำมาใช้กับคำสั่งจากการขอปลดจากการล้มละลาย แต่จากการสัมภาษณ์ความเห็นผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับการใช้กฎหมายดังกล่าว ทุกท่านไม่เห็นด้วยที่จะให้มีการแก้ไขกฎหมายล้มละลายในเรื่องการอุทธรณ์ เพราะจะทำให้คดีล่าช้าและจะขัดกับหลักการของกฎหมายล้มละลาย ปัญหาดังกล่าวจึงไม่เป็นไปตามข้อสันนิษฐานที่ผู้เขียนตั้งไว้

ประกอบกับปัญหาหน้าที่ของลูกหนี้เมื่อได้รับการปลดจากการล้มละลาย จากการศึกษาพบว่า บทบัญญัติมาตรา 81/1 ไม่ได้บัญญัติให้นำมาตรา 79 เรื่องหน้าที่ของลูกหนี้ที่เมื่อถูกปลดจากการล้มละลายแล้วมาบังคับใช้ อีกทั้งยังมีปัญหาเกี่ยวกับการขอให้ศาลหยุดนับระยะเวลาปลดจากการล้มละลายในกรณีระยะเวลาที่ขยายออกไป ตามมาตรา 81/2 แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย ได้บัญญัติให้อำนาจเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ที่จะขอให้ศาลหยุดนับระยะเวลาปลดจากการล้มละลายก็แต่เฉพาะระยะเวลาสามปีตามมาตรา 81/1 วรรคหนึ่ง เท่านั้นโดยไม่รวม ถึงระยะเวลาที่ขยายออกไป ตลอดจนยังมีปัญหาของผลคำสั่งปลดจากการล้มละลายที่ทำให้หลุดพ้นจากหนี้ที่อาจขอรับชำระหนี้ได้ แม้จะมีการแก้ไขกฎหมายล้มละลายใหม่ โดยเพิ่มความใน มาตรา 91/1 แต่หาได้ครอบคลุมถึงความรับผิดชอบใดๆ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคำปรับในการกระทำความผิดคดีอาญาแผ่นดิน ดังนั้น ผู้เขียนขอเสนอแนะว่า ควรเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา 77 แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช 2483 เป็นว่า “คำสั่งปลดจากการล้มละลายทำให้บุคคลล้มละลายหลุดพ้นจากหนี้ทั้งปวงอันพึงขอรับชำระหนี้ เว้นแต่ (3) หนี้ความรับผิดชอบใดๆ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคำปรับในการกระทำความผิดคดีอาญาอัน ได้แก่ หนี้คำปรับและหนี้ตามคำพิพากษา

จากการวิเคราะห์ทั้งหลายดังกล่าว ผู้เขียนเห็นว่า มาตรการที่เสนอแนะไปนั้น เป็นอีกหนทางหนึ่งในการแก้ไขปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการปลดบุคคลธรรมดาจากล้มละลายได้ โดยพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 เป็นกฎหมายพิเศษที่เหมือนจะเป็นการล้างหนี้ให้กับลูกหนี้ เพื่อจะได้กลับมาเริ่มต้นทำธุรกิจใหม่ได้ แต่มาตรการดังกล่าว ในบางกรณีอาจไม่ให้ความเป็นธรรมกับทั้งตัวลูกหนี้หรือบรรดาเจ้าหนี้ ดังนั้น หากมีการปรับปรุงกฎหมายล้มละลายหรือระเบียบกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องให้สอดคล้องกัน ผู้เขียนเชื่อว่าแม้ในความเป็นจริงผลประโยชน์ของลูกหนี้และเจ้าหนี้จะขัดกัน แต่หากมีการแก้ไขกฎหมายให้ทันกับยุคสมัยก็ย่อมเกิดความเป็นธรรมขึ้นไม่มากนักน้อย อีกทั้งเป็นผลดีต่อระบบเศรษฐกิจและการพัฒนาประเทศต่อไป

THEMATIC TITLE	LEGAL PROBLEMS AND SOLUTIONS REGARDING THE DISCHARGE OF AN INDIVIDUAL DEBTOR FROM BANKRUPTCY
KEYWORDS	DISCHARGE FROM BANKRUPTCY/DEBTOR/ NATURAL PERSON
STUDENT	SIRIPORN TRIRATTANAWONG
THEMATIC ADVISOR	DR.RUNGSAENG KITTAYAPONG
LEVEL OF STUDY	MASTER OF LAWS BUSINESS LAW
FACULTY	FACULTY OF LAW SRIPATUM UNIVERSITY
YEAR	2016

ABSTRACT

The purpose of this thematic paper is to study the legal problems concerning on discharge the debtor who is a natural person from bankruptcy. This paper found that section 71 of the Bankruptcy Act B.E. 2483 provided merely when the court considers that not less than fifty percent of the property has been distributed amongst the creditors who have submitted applications for repayment of debt and the debtor is not a dishonest bankrupt. The Court shall issue an order of discharge from bankruptcy. The writer found that the Bankruptcy Act B.E. 2483 did not give a chance to consider the others condition of debtor. Therefore, the unfairness may occur in law. From the interview of law practitioner, however, the law's practitioner recommend that the request of method on section 71 was a few case or hardly occur in present because the asking for discharge from bankruptcy is not the root cause.

Moreover, there is the problem regarding appeal the order of discharge from bankruptcy. From the presumption, it propose that the Bankruptcy Act B.E. 2483 did not provide the appeal of order of discharge from bankruptcy. On the other hand, when consider section 25of the Established Court Insolvency and Bankruptcy Procedure Act B.E. 2542 which is amended by the Established Court Insolvency and Bankruptcy Procedure Act, (NO.4), B.E. 2558. The writer suggest that the proceeding is pretty difficult, take a long time and do not suitable for apply with an order of discharge from bankruptcy. In contrast, form the interview as the aspect of law's practitioner, they

do not agree to amend the Bankruptcy Act in part of appeal since it may cause the proceeding is delay and conflict to the bankruptcy principle. Thus, the problems as mentioned above did not in accordance with the presumption.

In addition, as a part of the problem regarding debtor's duty when discharge from bankruptcy, this paper examine that section 81/1 did not provide to apply section 79 in case of the debtor discharge from bankruptcy and the problem concerning the suspension of the running of the period of time in case of extending period . According to section 81/2 of the Bankruptcy Act, it provided that before the expiration of the three-year period under section 81/1 paragraph one, the receiver may apply to the court for an order suspending the running of such period of time pro tempore but did not include the extending period. Furthermore, there is the problem regarding the result of discharge from bankruptcy which caused the creditor failed the claim for repayment the debt. Although, the law is amended by enacting section 91/1, the law did not cover the debt in part of fine concerning criminal offence. Consequently, the writer suggest that the law should edit section 77 of the Bankruptcy Act B.E. 2483 by provided that "The order of discharge from bankruptcy has the effect of discharging the bankrupt from all debts of which applications for repayment are permissible, except: (3) other debt in part of fine regarding criminal offence or the debt which the debtor cannot prove the totally amount if the cause there of arose prior to the date of the Court's receivership order such as debt of fine, debt according to judgment and the debt which if the cause thereof arose subsequent to the date of the Court's receivership order.

In conclusion, from the analysis as mentioned above, the writer seen that all suggestion are the method for solving legal problem of discharge natural person from bankruptcy since the Bankruptcy Act B.E. 2483 is a special law which clear debt for debtor in order to restart to do new business .Nevertheless, some measures are unfairness to both debtor and creditor. Therefore, if there is an improvement the bankruptcy law or other related regulations, the writer believe that even though there is a conflict of interest between debtor and creditor. If the law is amended up-to date, it resulting to fairness and it is good for the economy and country development.